

TRUBAČ

CHARITY ČESKÝ TĚŠÍN

č. 1/13

Habemus papam! A co matka?

Když 13.3.2013 večer pronesl kardinál protojáhen z centrální lodžie svatopetrského chrámu formuli „Habemus papam“ zavládla po celém světě euforie. Papež je Otcem nejen pro více než miliardu katolíků, ale je osobností, jejíž vliv přesahuje rámec jakéhokoli vyznání. Proto je zvolání „Máme Otce“ opravdu důvodem k radosti. Potřeba osoby otce není jen potřebou fyzickou, otec je také tím, kdo formuje osobnost dítěte, kdo zpravidla bývá prvním vzorem. Povolání k otcovství, ať již fyzickému, či duchovnímu, je povoláním nejtěžším, celoživotním a možná dokonce nejzodpovědnějším.

Historicky bývali panovníci vnímáni jako otcové svých národů, což přetrvalo v tatíčkovské tradici některých prezidentů. To vše odkazuje k jedinému – archetypální potřebě mít otce „před očima“. Ale co když otec chybí, nebo musí jeho roli zastoupit matka? Nezapomíná se trošku v této souvislosti na roli matky a její vzor? Konec konců někteří antropologové a historikové mají stále za to, že matriarchát byl původní formou uspořádání společnosti.

Charita Český Těšín se rok 2013 rozhodla pojmut jako Rok matek s dětmi. Zkusme se při této příležitosti zamyslet i nad rolí matky v tomto směru a popřejme všem našim maminkám hodně síly v každodenním hrdinství a přejme si, aby nám i ony byly v mnohém vzorem.

V souvislosti s novým papežem a tématem vzorů si dovolím ještě jednu poznámku. Po zvolení papeže jsme si mohli přecíst o tom, jak papež František v minulosti navštěvoval nemocnice a hospice, osobně pomáhal obětem neštěstí, aktivně se zajímal o lidi nakažené HIV a podobně. Myslím si, že v tomto ohledu může být nám všem příkladem a pro Charitu, jejímž posláním je pomoc potřebným, nemalou inspirací.

Martin Hořínek, ředitel Charity Český Těšín

CHARITA
ČESKÝ TĚŠÍN

Charita Česká republika má nového ředitele

Novým ředitelem Charity Česká republika je od 1. února 2013 Lukáš Curylo, který je současně ředitelem Diecézní charity ostravsko-opavské, jejíž součástí je i Charita Český Těšín. Ve funkci ředitele Charity ČR vystřídal Oldřicha Haičmana, kterému k 31. lednu 2013 skončil jeho mandát.

Nového ředitele jmenovala do čela Charity ČR Česká biskupská konference, která je zřizovatelkou Charity ČR. Podle stanov je ředitel statutárním orgánem Charity ČR.

A co považuje nový ředitel Charity ČR za svou prioritu? „V této ekonomicky nelehké době bude mým nejdůležitějším úkolem zejména zajistit spolu s ostatními kolegy dostatek finančních prostředků pro samotnou činnost Charity ČR. A to nejen u nás, ale i na zahraniční humanitární a rozvojovou pomoc,“ uvedl Lukáš Curylo. „Rád bych také vytvořil kvalitnější prostředí pro vzájemný dialog o poslání Charity ČR v souladu s papežskými dokumenty. Na všech společenských úrovních chci nadále upozorňovat na nezcizitelnou důstojnost každého člověka a jeho právo na důstojný život od jeho početí do přirozené smrti.“

Rozpečetování dokončeno, děkujeme!

23.1.2013 bylo dokončeno rozpečetování pokladniček Tříkrálové sbírky 2013. „Na 19 obecních a městských úřadech jsme zapečetili a poté rozpečetili 188 kolednických pokladniček. Výnos sbírky, který vykoledovali naši tříkráloví koledníci, činí 809.593,- Kč.“ sděluje koordinátorka sbírky za Charitu Český Těšín Adéla Biedravová s tím, že velký nárůst vykoledované částky, přesahující 20 %, zaznamenali v Albrechticích, Hnojníku, Třanovicích a Stonavě. Jako již tradičně se charitním koledníkům dařilo také v Českém Těšíně, Komorní Lhotce, Petrovicích, Těrlicku a Vělopolí.

„Jménem Charity Český Těšín srdečně děkuji všem, kteří se na Tříkrálové sbírce 2013 podíleli. Veliký dík patří všem dárcům za štědré přijetí charitních koledníků, organizátorům za jejich pomoc se zabezpečením sbírky a zejména všem malým i velkým koledníkům, bez nichž by sbírka nebyla možná.“ děkuje ředitel Charity Český Těšín Martin Hořínek a dodává: „65% vykoledovaných finančních prostředků se vrací zpět do regionu, kde je použijeme v souladu se schválenými záměry.“

Stejně jako loni připravila i letos Charita Český Těšín pro své koledníky kolednické filmové odpoledne v kinech Central v Českém Těšíně, kině EX v Karvině a v kině Svoboda v Těrlicku. „Je to naše vyjádření díků koledníkům a zároveň možnost setkání a výměny zážitků pro koledníky samotné.“ uzavírá ředitel Hořínek

Senioři se v centru učí anglicky

V Charitním centru pro seniory mají klienti v tomto roce příležitost vzdělávat se v dalším jazykovém klubu. Kromě oblíbeného klubu německého jazyka, rozšířil nabídku aktivit centra kurz angličtiny. Ten je určen pro začátečníky a mírně pokročilé.

Impulzem pro otevření kurzu byly výstupy z dotazníku, který klienti vyplňovali na sklonku minulého roku. Velký zájem a motivace většiny seniorů vydržela doposud. Skupinka „angličtinářů“ se pravidelně schází v úterý odpoledne, aby si rozšířila své jazykové znalosti a dovednosti. Při výuce se používá audiovizuální technika, pracovní listy apod. Podobnost se žáky na školách je zřejmá – klienti se občas snaží při samostatné práci opisovat a dostávají i domácí úkoly. Zájemci o účast v kurzu jsou u nás srdečně vítáni.

Lucie Stonová

Návštěva knihovny

6. března byla středa, a to bývá dětská knihovna v Českém Těšíně vždy zavřená. Tentokrát tomu bylo jinak. Konalo se zde tajné čarodějnické setkání. A na něj se vypravily i naše děti z Charitního domu pro matky v tísni.

V kouzelném Čáryfukově klubíku se děti musely hlásit kouzelnými hůlkami. Četly se tady pohádky, a to hlavně o strašidlech. Pak se vyráběly netopýří náhrdelníky a do lektvaru se přidával štír. Děti dostaly na památku sešity, a ty, které dobře poslouchaly i pravé knihovnicko-čarodějné razítko a básničku. A na závěr bylo pro všechny připraveno kouzelnické pohoštění.

Jana Antošová

Valentýnský ples

V Charitním centru pro seniory se v pátek 8. února 2013 konal Valentýnský ples seniorů. Klienti se na něm sešli v hojném počtu. Dříve než začala hrát hudba k tanci a poslechu, předvedly dvě tanečnice z klubu Kanafas irské tance.

Naši senioři se nejen dobře bavili, ale také se pěkně vytančili. Vrcholem večera se stal pytlový tanec, při kterém si tanečníci museli postupně oblékat různé svršky a doplňky, což přispělo k ještě veselejší náladě. Pak se přiblížil konec plesu a všem bylo líto, že letošní ples končí.

Stanislav Laža

Děti udělaly babičkám radost

Jak ve světě, tak i v Charitním domě pokojného stáří v Českém Těšíně proběhlo 8.3.2013 slavnostní odpoledne k příležitosti Mezinárodního dne žen. Našim babičkám přišly popřát a udělat radost děti.

Za našimi klientkami přišly děti (se svou maminkou dobrovolnicí) a za zvuku flétničky a dětských libých hlásků si seniorky poslechly písně z našeho kraje. Klientky neváhaly a ke zpívajícím dětem se ihned připojily. Hezké chvíle jsme zakončily přáním všeho dobrého a jak jinak než kytičkou, které děti rozdaly všem klientkám.

A aby toho nebylo málo, tak již den před tímto slavnostním okamžikem, přišly za klientkami opět děti. Tentokrát to byly děti z Charitního domu pro matky v tísní a rozdávaly našim klientkám vlastnoruční papírová přáníčka ve tvaru srdíčka s krásnou básničkou. A co může ženu potěšit víc, než darované srdce z rukou malého dítěte.

A že přišli pánové pro tento den zkrátka, nu snažily jsme se to nahradit alespoň velikým a milým úsměvem.

Ilona Kaszperová

Jak probíhala Tříkrálová sbírka 2013 z pohledu koordinátorů

Začátkem každého roku má babička vyhlíží z okna Tři krále, aby mohla dát příspěvek a pomoci tak lidem, kteří pomoc potřebují. Jakmile jsem se dozvěděla, že má kamarádka hledá někoho, kdo by jí pomohl s organizací Tříkrálové sbírky, neváhala jsem ani chvíli a svou pomoc nabídla.

V prosinci jsme se vším začaly. Bylo potřeba nachystat pokladničky, seřadit je podle čísel, zkontrolovat, zda nejsou poškozené a nachystat dané počty k jednotlivým obcím. A mohlo se začít s navštěvováním všech okolních obecních úřadů, ve kterých Charita Český Těšín koleduje, kde jednotliví starostové nebo pověření pracovníci úřadu pokladničky zapečetují. Počasí nám moc nepřálo, jezdily jsme v největších mrazech a chumelenicích. Naštěstí jsme veškeré zapečetování zvládly vcelku rychle, a jelikož se s Adélkou známe už ze základní školy, cestou jsme si povídaly a vlastně nám práce rychle utíkala.

Co mě překvapilo, bylo hlavně to, že se menší obce, jako je například Těrlicko, angažovaly daleko více než větší města. Bylo to znát už z počtu zapečetěných pokladniček. Velký rozdíl byl patrný také mezi většími městy, kde se nejlépe co do zápalu pro věc, ukázal bezkonkurenčně Český Těšín a nedal se snad vůbec srovnávat s Havířovem či Karvinou. Bylo mi divné, proč velká města mají méně koledníků, než menší obce. Jak jsem pochopila, koledníci jsou kamenem úrazu. Na vesnicích mají koledníci větší tradici a chodí většinou každým rokem stejné skupinky Tří králů.

Po zapečetění pokladniček jsme chystaly jednotlivé balíčky pro koledníky. Do každé tašky jsme vkládaly pokladničku, cukry, kalendáře, křídý, průkazku pro vedoucího skupinky koledníků, informace o tom, jak bude naloženo s výtěžkem sbírky a malý dáreček pro každého koledníka.

Jednotlivé obce, případně farnosti mají své vlastní koordinátory, kteří mají na starost koledníky a jejich rozdělení do rajónků. Do loňského roku tomu tak bývalo i v Českém

Těšíně, který koordinoval pan Ing. Vladimír Matuška. Ten nám však na podzim loňského roku oznámil, že přenechá tuto „funkci“ někomu dalšímu. Nikoho dalšího se však pro letošní sbírku sehnat nepodařilo, a tak se tohoto úkolu statečně ujal náš „přípravný tým Tříkrálové sbírky“, který podpořil i pan Jiří Dulawa. Rozdělit rajóny jednotlivým koledníkům nebylo vůbec jednoduché, protože se v Českém Těšíně pro

letošní ročník sbírky podařilo sehnat i několik nových kolednických skupinek. Díky tomu jsme mohli rajónky rozdělit mezi více skupinek. To však v některých případech působilo menší komplikace, protože někteří stálí koledníci si chtěli zachovat své kolednické území. Nad rozdělením jsme strávili spoustu času. Nakonec jsme se (snad :-)) domluvili ke spokojenosti všech zúčastněných. Před Vánocemi si pak koledníci vyzvedli své poklad-

ničky – českotěšínské a chotěbuzské měli nově možnost si ji vyzvednout přímo na správě Charity Český Těšín, jinak byly k dispozici na farách, kam jsme je s kolegyní rozvezly. Výjimkou byly Albrechtice a Prostřední Suchá, v těchto případech jsme pokladničky a materiál vezly přímo koordinátorům domů.

Po Vánocích a Silvestru na blátě, začalo opět sněžit a mrznout. První dva lednové týdny utekly jak voda a nastal čas vyzvednout naplněné pokladničky. A tak jsme s Adélkou opět vyrazily na cestu.

Klouzaly jsme s malinkým charitním autíčkem po ledové cestě a objížděly jednotlivé fary a koledníky, od kterých jsme si přebíraly pokladničky s výtěžkem. Jakmile jsme pokladničky měly u sebe, setřídily jsme si je podle měst a opět jsme vyjely na jednotlivé úřady. Společně se starosty či úředníky městských a obecních úřadů jsme pokladničky rozpečetovali a počítali obnosy. Každá pokladnička se počítá zvlášť. Její obsah se zapisuje do formuláře rozděleného podle hodnoty mince či bankovky. Třídění korunek až dvoutisícovek začalo v Havířově. Ano, v některých pokladničkách jsme nacházeli i dvoutisícové bankovky a výjimkou nebyly také cizí měny. Největším překvapením však byla 100eurová bankovka, kterou vhodil štědrý dárcce do pokladničky v Ropici. Tak jsme postupně objely všech dalších 17 obecních a městských úřadů.

Když jsme dojely rozpečetit a spočítat pokladničky z poslední obce, naposledy jsme zavezly výtěžek sbírky do banky (paní na hotovostní přepážce si jistě oddechly, že mají do příštího roku klid), tím pro nás Tříkrálová sbírka 2013 pomalinku končila. Poslední naší prací bylo rozeslání výsledků jednotlivým koledníkům, farnostem a starostům a zpracování dokumentace pro diecézní koordinátorku. Bylo mi líto, že má výpomoc tak rychle uběhla.

Jsem moc ráda, že jsem se mohla do Tříkrálové sbírky 2013 zapojit. Doufám, že příštím rokem bude má pomoc zase vítána, a že se do koledování zapojí více koledníků.

Veronika Kocourková

Výsledky Tříkrálové sbírky 2013 v jednotlivých obcích

<i>obec</i>	<i>počet pokl.</i>	<i>výnos koledy</i>
Albrechtice	4	24 642 Kč
Český Těšín	59	295 870 Kč
Dolní Domaslavice	5	23 513 Kč
Dolní Tošanovice	3	8 027 Kč
Havířov	18	56 830 Kč
Hnojník	10	45 298 Kč
Horní Domaslavice	5	26 760 Kč
Prostřední Suchá	1	5 333 Kč
Horní Tošanovice	3	6 186 Kč
Chotěbuz	4	41 263 Kč
Karviná	30	12 885 Kč
Karviná - Louky	1	6 275 Kč
Komorní Lhotka	7	39 976 Kč
Petrovice	3	41 005 Kč
Ropice	3	13 837 Kč
Soběšovice	4	18 104 Kč
Stonava	3	17 782 Kč
Těrlicko	15	75 139 Kč
Třanovice	7	41 115 Kč
Vělopolí	3	9 753 Kč
Charita Český Těšín	188	809 593 Kč

3 nejvyšší výnosy, nacházející se v jedné pokladničce:

Hedvika Burková - 17 877,- Kč,

Petrovice u Karviné

Anna Poláková - 17 144,- Kč, Hnojník

Eliška Svobodová - 16 219,- Kč,

Havířov

Celkovou nejčastěji přispívanou mincí v letošní sbírce byla dvacetikoruna, vykoledovali jste jich celkem 2 692 ks.

Celkovou nejčastěji přispívanou bankovkou pak byla stokoruna, bylo jich celkem 2 231 ks.

Všem koledníkům patří veliké díky!

Adéla Biedravová

Pro koledníky se hrála pohádka Jak vycvičit draka

30. ledna 2013 bylo pro všechny koledníčky připraveno filmové představení. V Českém Těšíně, v Karvině a v Těrlicku se pro koledníky promítal film Jak vycvičit draka. I když se v této animované pohádce zpočátku objevovaly spíše „lekavé“ a temné scény, které se týkaly výcviku boje s draky, nakonec se z toho vyklubala pěkná pohádka nejen o přátelství Škyťáka a Bezzubky.

Ráda bych poděkovala Jakubovi Gajdicovi z Karviné, Marcelu Humplíkové z Českého Těšína a Zdeňce Martinkové z Těrlicka za ochotu s výběrem a přípravou promítání.

Adéla Biedravová

Rok 2013 – Rok matek s dětmi

Jednou z cílových skupin, s níž Charita Český Těšín pracuje, je skupina, kterou bychom mohli nazvat „matky s dětmi“. Jedná se o neúplné rodiny, které se dostaly do složité životní situace, kterou nejsou schopny řešit bez pomoci. Uvědomujeme si důležitost rodiny, jako základního stavebního prvku společnosti a také zranitelnost neúplných rodin. I s ohledem na skutečnost, že rostoucí počet rodin bez otce je sociology považován za příčinu škály současných sociálních problémů, počínaje stoupající kriminalitou (i mládeže) až po rostoucí objem výdajů na sociální dávky, chce Charita Český Těšín této cílové skupině v průběhu roku 2013 věnovat zvláštní pozornost.

Skupina matek s dětmi je skupinou zranitelnou a v mnoha ohledech specifickou. Díky dlouhodobé práci s touto cílovou skupinou jsme si vědomi nejen těchto specifík (vysoká nezaměstnanost a zadluženost, nízká úroveň finanční gramotnosti, problematický přístup ke vzdělání, výchově, neadekvátní sebepojetí, vysoká míra ohrožení sociopatologickými jevy a domácím násilím, apod.), stejně jako rizik práce s touto skupinou. Máme za to, že si tato skupina naší pozornost zaslouží, jejich problémy a osudy by neměly být bagatelizovány či přehlíženy. Jednou z budoucích hrozeb totiž je to, že se stále častěji opakuje jev, kdy služby pro osoby v tísní, vyhledávají ti, kteří v tomto prostředí vyrostli. Stáváme se tak bohužel svědky toho, že kolem nás dospívá generace dětí, těch, kteří vyrostli v azylových a podobných zařízeních a odtud si přejali vzorce chování, které považují za přirozenou normu a přenáší je na další generace.

Pro rok 2013, který chceme pojmenovat jako „Rok matek s dětmi“, jsme si vytyčili následující cíle.

1. Nové strukturované aktivity pro matky s dětmi v našich zařízeních

V průběhu roku chceme v Charitním domě pro matky v tísní a v Charitním středisku sociální rehabilitace pro maminky a děti zavést nové trvalé aktivity, které budou probíhat jak rozděleně, tak i společně. Stejně tak chceme připravit aktivity jednorázové.

2. Zlepšení podmínek a možností pro matky s dětmi

V průběhu roku chceme zlepšit materiální a technické podmínky pro pobyt matek s dětmi v Charitním domě pro matky v tísní, stejně jako zvýšit kapacitu tzv. „startovacích“ bytů, které provozujeme v rámci Charitního střediska sociální rehabilitace. Zároveň chceme pro tuto cílovou skupinu realizovat aktivizační a edukační program.

3. Přiblížení problematiky klientek azylových domů

V průběhu roku chceme usilovat o reálnější pohled na tuto cílovou skupinu. Prezentační formou chceme přiblížit život matek s dětmi, ukázat specifika, stejně jako rizika práce s touto skupinou spojená.

O aktivitách „Roku matek s dětmi“ budeme průběžně informovat a za tímto účelem také vznikla nová sekce na našem webu.

Můj život v azyláku aneb jak se žije dětem v Charitním domě pro matky v tísní

Jmenuji se Maruška a v srpnu jsem se s mamkou přistěhovala do Charitního domu pro matky v tísní. Je mi 12 a chodím do 6. třídy základní školy. Doma to už delší dobu nebylo k vydržení. Tatka hodně pil, tak to doma bylo celkem špatné. Vracel se domů pozdě a dělal kravál. Hodně jsem se bála. Mám ještě dvouletého brášku Martínka a ten se pak vždycky probudil a plakal.

V září jsem šla do školy, to bylo těžké. Nechtěla jsem nikomu říkat, co se stalo. Máma taky měla málo peněz, tak jsem neměla ani všechny pomůcky... Potřebuji nové boty, ale na to teď vůbec není, máma se snaží šetřit jak to jde. Do práce kvůli bráškově ještě nemůže, bývá často nemocný.

V azyláku bydlíme v jednom malém pokojíčku, máme tam i malou kuchyňku. Koupelny jsou společné. Dole je společná kulturka a herna, tam chodíme na televizi. Onehdá mě chtěla navštívit kámoška, tak jsem ji řekla, že to nejde. Trošku se stydím za to, kde bydlíme a taky by za mnou mohla jen v návštěvních hodinách a jen dolů do kulturky.

Bydlí tady různí lidi, někteří se mi moc nelíbí. Minulý týden se z jednoho pokoje vystěhovala paní se dvěma dětma. Děti prý šly do děčáku. Bylo mi jich moc líto, to musí být strašné. Nevím, co se stalo, snad jejich máma dělala nějaké problémy. Tak toho se bojím, ale moje máma, ta je hodná, to se nám snad nemůže stát.

Jinak to tady není až tak špatné. Pracovníci tady jsou ve dne i v noci, střídá se jich několik. Pořád je co dělat. Jednou týdně máme zajištěný bazén, jednou měsíčně kino. Můžeme si vybrat i zájmové kroužky - keramický, pohybový, výtvarný, taneční, divadelní, fotografický. Nejlepší na tom je, že je to zadarmo. Máma tady chodí za terapeutkou, říká, že jí to pomáhá. Ale doma, je doma. Hlavně mi chybí můj pes, kterého jsem si tady nemohla vzít.

Naši se asi budou rozvádět. Mám strach z toho, co s náma bude. Tady prý můžeme být rok, pak nevím, kam půjdeme. Víme, že byty jsou drahé, na to mít nebudeme. Ostatní děti mi tady říkají, že vystřídalý už několik azyláků v různých městech a pak musely změnit i školu, tak to bych nechtěla...

Tento příběh je převyprávěním životní zkušenosti nejednoho z našich dětských klientů z Charitního domu pro matky v tísní. Jména v příběhu byla pozměněna.

Jana Antošová

Rozhovor s Bárou Brannou

Na prezentačních aktivitách Roku matek s dětmi se podílí mladá fotografka Bára Branná, kterou jsme trošku vyzpovídali.

Jak vnímáš jakožto člověk zvenku život v azylovém domě?

To, že musí existovat azylové domy, je smutné, protože je opravdu hodně lidí, kteří nemají dost peněz na to, aby se sami zabezpečili a žili normální, spokojený život. Na druhou stranu je samozřejmě dobře, že se lidé v tíživé životní situaci mají kde ubytovat a nežijí někde na ulici, je to určitě velkou pomocí a dobré zázemí, kde se někteří mohou znovu postavit na vlastní nohy.

Jak vidíš život v azylovém domě přes hledáček fotoaparátu, co chceš fotkami zachytit (běžné denní starosti, celkovou atmosféru v azyláku, náladu klientek a dětí...)?

Jelikož jsem zatím na azylovém domě fotila jen reportážní fotografii, tak jsem se snažila zachytit realitu, matky s dětmi takové jaké jsou, bez toho aniž by se na focení nějak připravovali.

Jak se Ti s klientkami a dětmi fotí?

Focení s klientkami a dětmi je bez problémů. Nikomu nevadí stát před objektivem a děti to dokonce i baví.

Myslíš, že se na focení nějak připravují?

Na focení se připravovat nemohou, protože do azylového domu přijdu vždy nečekaně a bez ohlášení.

Baví Tě reportážní fotografie, chceš se tomu věnovat i v budoucnu?

Reportážní nebo-li dokumentární fotografie mi připadá asi nejzajímavější a nejvíc emotivní ze všech kategorií fotek. Čemu se budu věnovat v budoucnu ještě přesně nevím, u reportážní fotografie je docela problém, že nejsem zrovna komunikativní před cizími lidmi, takže někoho oslovit není pro mě nic jednoduchého, nicméně doufám, že se časem otkám a věnovat se tomu budu i nadále.

Jak ses k focení celkově vlastně dostala?

K focení jsem se dostala přes mého dědu, Pavla Zatloukala, který je dvorní fotograf divadla Husy na Provázku, focení se věnuje už řadu let a nějak mě to popostrčilo k tomu, abych si to zkusila. Takže jsem moc ráda, že mě to začalo tak bavit.

Jakým foťákem fotíš?

Foťák mám Nikon d3100. Taková jednoduchá zrcadlovka pro začátečníky.

Rozhovor připravila Andrea Branná a Adéla Biedravová

Příběh klientky

Každý den v azylovém domě pro matky v tísní je naprosto jiný. Maminky jsou zde různě namíchaný z různého prostředí, z různých rodin a mají různé životní osudy. Mohla bych zde napsat román o každé z nich, ale to by zaplnilo spoustu stran, proto jsem vybrala příběh pouze jedné z nich.

Je půlnoc, po silnici vedoucí k azylovému domu jde rychlým krokem matka a za ní běží její dvě děti, utíkají z domu, před tyranem. Vítají je otevřené dveře, pokoj s čistě povlečenými postelemi. Jsou unavené, ale ví, že jsou konečně v bezpečí. Nebylo to pro ně lehké opustit svůj domov, své zázemí, ale situace byla již neúnosná.

Klientku jsem přijímala já. Byla vystrašená, vyhublá, nejistá. Naštěstí její děti jí byly velkou oporou. Starší dcera byla tehdy 18-letá, mladší dcera nastupovala do první třídy. Staraly se jedna o druhou. Klientce dlouho trvalo, než získala ztracenou rovnováhu a začala si uvědomovat svoji cenu ženy.

Pravidelně navštěvovala psychoterapie v azylovém domě a hlavně si intenzivně sháněla práci, protože trpěla nedostatkem financí. Začala řešit svou rodinnou situaci, a to rozvod a výživné. Bývalý manžel ji nevyhledával, ale pravidelně si jezdil pro své dcery. Klientka měla strach, a proto mu je vždy dávala. Měla pocit, že má dlouhé prsty a mohl by jí uškodit. Hodně jsme o její situaci mluvily, o tom, jak měla hlad a nesměla jíst, nesměla doma topit, nesměla mít žádné návštěvy, ani bez dovolení vycházet. Nesměla se líčit, pěkně oblékat... Byla odříznutá od své rodiny, přitom manžel měl další přítelkyně. Dcery toto všechno viděly, ale k nim se choval přívětivě. Veškerou svoji zlost a neúspěch si vybíjel psychickým terorem na své ženě.

Tím, že od něj utekla, udělala velký krok do nového života. Rozvedla se, začala chodit do práce, získala bydlení a hlavně se naučila v azylovém domě bojovat za sebe i své děti,

postavit se tváří tvář každému a ztratila svoji plachost. Navštívila jsem ji i po té co se odstěhovala z azylového domu a překvapila mě svou upraveností, svým sebejistým chováním. Stala se z ní jiná žena. Šťastná žena.

Když vidím naše klientky, jak bojují o své místo na slunci, vím, že naše práce má smysl.

Andrea Branná

Hukvaldy a Olešná

Jaro už je (snad) opravdu za dveřmi a probouzející se sluníčko nás zve ven. Naším tipem na příjemný jarní výlet jsou tentokrát Hukvaldy. Dominantou obce je zřícenina kdysi jednoho z největších moravských hradů. Hukvaldy byly budovány postupně v průběhu pěti století – od poloviny 13. do poloviny 18. století, kdy mu poslední ránu zasadil zničující požár. Hrad je pro veřejnost otevřen od dubna a je možné si jej prohlédnout jak s průvodcem tak i sólově. Zřícenina hradu není tím jediným, co Hukvaldy nabízí – je zde také vyhlášená obora s Liškou Bystrouškou, která umožňuje nenáročné procházky, stejně jako památník Leoše Janáčka, kostel sv. Maxmiliána, mlýn v nedalekém Sklenově, apod.

Pokud budete mít ještě čas a chuť je možné se po cestě z Hukvald ještě zastavit v 8 kilometru vzdáleném Aquacentru na Olešné u Frýdku-Místku. Aquacentrum je koncipováno jako místo rekreace, takže zde nečekejte 50 metrové závodní dráhy, ale můžete se těšit na různé vodní atrakce, whirlpool, tobogán a venkovní divokou řeku, pro malé děti je zde samozřejmě dětský bazének. Bezprostředně na vodní svět navazuje svět saunový, kde naleznete jak parní, tak suché sauny.

Dolní oblast Vítkovic

Bývalý průmyslový areál dolních Vítkovic, přezdívaný jako Ostravské Hradčany, se jako první česká památka dostal mezi památky zapsané do nově vznikajícího seznamu Evropského kulturního dědictví. Výjimečnost průmyslového areálu je v tom, že se zde na jednom místě uskutečňoval celý technologický proces - počínaje těžbou uhlí a jeho koksováním, až k finálnímu produktu, surovému železu. Výroba zde nepřetržitě fungovala od roku 1830 až do zastavení provozu v roce 1998. Nyní jsou provozy zpřístupněny pro veřejnost formou industriálního skanzenu. Přezdívka "ostravské Hradčany" nevznikla náhodou - za první republiky se na poštovních známkách velmi často objevovaly Hradčany pražské s nápisem "Československo - Hradčany" a další známkou bylo panorama Vítkovic s nápisem "Československo - Mor. Ostrava".

Až Vás industriální atmosféra Dolních Vítkovic omrzí, můžete navštívit jiné aktuálně probíhající výstavy v Ostravě – Božskou hru malíře Jana Zrzavého v Ostravské galerii nebo Košický zlatý poklad v Ostravském muzeu.

Anote

Tentokrát jsme náš kulturní tip pojali trošku neobvykle. Rozhodli jsme se vám představit Snack bar ANOTE, který se nachází kousek od Těšínského divadla. Čím je právě tento Snack bar zvláštní? Funguje již osmnáctým rokem! Podnik vede pan Gluszný. V baru panuje velmi příjemné rodinné prostředí. Nabídka jídel je velmi široká a navíc se zde najíte za dobré ceny. Chodí sem zejména starší generace, avšak pravidelné hosty tvoří i zástupci mladších věkových skupin. I když podle slov pana Gluszného klientely ubylo, lidé šetří a dnešní doba podnikání nepřeje, lidé si do Snack baru ANOTE cestu najdou. Vždyť mají důvod, ať už je to vstřícnost personálu, který se snaží plnit každé přání zákazníka nebo specialita borůvkové pivo nebo vynikající palačinky či bezmasá jídla.

Pár čísel pro zajímavost:

V roce 1996 se v Anote vařilo 45 porcí menu.

Nyní se zde již menu nevaří.

V roce 1996 pracovalo v Anote pět zaměstnanců.

Nyní zde pracují dva zaměstnanci.

Pan Gluszný nebyl na dovolené od roku 2001.

Osobně Anote vřele doporučuji, a to zejména pro příjemné posezení cestou z Těšínského divadla u svíček a skleničky vína.

Andrea Branná

Recepty z Anote

Pro inspiraci přinášíme pár receptů, které se v Anote připravují zejména při slavnostních příležitostech. Poskytla nám je Wanda Krzywoń, která v Anote vládne v kuchyni jako vrchní kuchařka.

Švýcarský salát

Na jedno kilo salátu potřebujeme:

200g šunkového salámu, 300g sýru typu eidam, 3 bílé jogurty, 3 ks sterilovaných okurek, 1 vařené vejce, 1/3 červené kapie, 1/3 čerstvé okurky, 2 lžíce mraženého hrášku, 2 lžíce mražené kukuřice

Salám nakrájíme na nudličky, sýr nastroháme na širokém struhadle, zeleninu a vejce nakrájíme na tenké nudličky. Spojíme jogurtem, přidáme hrášek a kukuřici, osolíme, opepříme bílým pepřem, dáme trochu worchestru a moučkového cukru. Na talíři podáváme na listu hlávkového salátu.

Plněné kuřecí a vepřové rolky

Na čtyři porce potřebujeme:

400g prsních řízků, 2 mrkve, 100g celeru, 8 plátků šunkového salámu, 5dkg másla, sůl, pepř, grilovací koření, 400g vepřové kýty nebo kotlety, 4 plátky anglické slaniny, 1 ks cibule

Kuřecí maso nakrájíme na čtyři plátky, naklepeme, okořeníme, poklademe nastrouhanou mrkví a celerem, které orestujeme na másle spolu s nudličky nakrájeným šunkovým salámem. Maso stočíme do rolky a položíme těsně vedle sebe do pekáče. Vepřové maso naklepeme, okořeníme, poklademe slaninu a cibuli nakrájenou na kolečka, stočíme do rolek a přidáme ke kuřecímu masu a podlijeme šťávou.

Šťáva: Cibuli orestujeme do růžova, zaprášíme asi 2 lžícemi hladké mouky, zalijeme studenou vodou, rozšleháme, povaříme, osolíme a přecedíme na maso. Podáváme s vařenými bramborami sypanými pórkem nebo americkými bramborami.

Moučník Barevný řez

Na jeden plech potřebujeme:

5 vajec, 15dkg cukr krupice, 1 vanilkový cukr, 17,5 dkg polohrubé mouky, ½ balíčku kypřicího prášku, 1 lžíce horké vody, 3 ks želatiny, 2 šlehačky ke šlehání, trochu rumu, marmeláda

Umícháme piškotové těsto a dáme ho péct na plech vyložený pečicím papírem v předehřáté troubě. Upečený piškot překlápíme na utěrku, odstraníme papír a dáme zpět na plech. Pokropíme rumem a potřeme marmeládou. Uvaříme 2 želatiny dle návodu a 1 zvlášť. Vychladíme je. Šlehačku ušleháme a do ní zašleháme 2 uvařené želatiny. Směs by měla být hustší konzistence. Rozetřeme ji po celé ploše, dáme vychladit a potom na ni vlijeme poslední želatinu. Zdobíme šlehačkou.

Snack bar ANOTE vám přeje dobrou chuť.

Poslední částí dokončíme životní vzpomínky našich klientů z domovů pro seniory.

Pracovali jsme a hospodařili. Hospodaření nebylo výnosné, tak jsme snížili na jednu krávu. V roce 1976 nám zemřela maminka, za 5 let na to i tatínek. Opět jsme museli snižovat stav dobytka, prodali jsme krávu a nechali si jen 1 kozu a 5 oveček. V roce 1979 se vdala dcera Silvie, po svatbě bydleli s námi a pomáhali nám a my zase jim s péčí o děti. V tom roce se jim narodila první dcera, syn Tomáš a později syn Libor. V roce 1991 se odstěhovali do Havířova a my zůstali sami.

V roce 1985 jsem se podrobil operaci kyčelního kloubu – totální endoprotéza. V té době vedli hospodářství mladí, měli 7 ovcí a 5 slepic a králíky. Hospodařili do té doby, než se odstěhovali. Ovce prodali a my si koupili kozu, abychom měli trochu mléka doma a 7 slepic, abychom měli vejce, protože do obchodu jsme to měli daleko (30 minut v jednu stranu). Bylo třeba obstarávat topivo na zimu, bylo třeba topit na vaření, na ohřátí vody a na mytí nádobí, na koupání, to všechno muselo být připravené po celé roky života. Museli jsme topit v kamnech, protože na ústřední topení jsem neměl, protože to všechno spolkla půjčka na dům. A postupně roky přibývaly a chřadli jsme.

Endoprotéza vydržela 19 let, pak přišly bolesti a stav se zhoršoval. Lékaři doporučili reimplantaci kyčelního kloubu, které jsem se podrobil v lednu 2004. Zůstal jsem o berlích a teď co. Bydlel jsem na kopci, v zimě, ve sněhu s berlemi – jak? Když napadl sníh, nemohl jsem dál kráčet, nemohl jsem unést ty velké bolesti. Žádal jsem lékaře, aby mi nějak pomohli, tak mi dali doporučení do domova důchodců. Manželka na tom taky nebyla nejlépe, tak nám to přiklepli, a tak jsem v domově od roku 2004. Žili jsme tady společně téměř 8 let. V červnu loňského roku mi manželka umřela.

12. října 2004 jsem se nastěhoval do domova. Příchod do domova bylo něco nového, jiného. Všude teplo, teplá voda bez topení v kamnech, no prostě paráda. Ale manželka to brala jako ztracení svobody, často plakala a chtěla k dětem. Pro mě to zase byla velká úleva od veškeré práce na venkově a malého zvířectva a toho všeho, co jsme měli. Nejhorší byl kopec, kde jsme bydleli, moje klouby a koleno už to nezládaly.

Pobyt v domově je smutnější, člověk ztrácí všechno, na co byl dříve zvyklý. V domově je domácí řád, kterému se musíte přizpůsobit.

Paní vedoucí je přísná, vyžaduje klid, pořádek a toleranci. Přesto všechno ničeho nelituji, mám velkou pomoc při všem, co potřebuji. Personál, sestřičky jsou ochotné při potížích mi pomoci. Děkuji za všechnu péči a lásku ke klientům.

Stanislav Adamiec

			4	5				
	7				8	4	2	
					3	5	7	
3					2	7	4	
2								9
	8	7	9					2
	2	9	5					
	4	1	8				6	
				2	4			

3				6				1
	5		3		1		4	
		1	8		5	6		
	6	4				8	5	
8								3
	3	5				4	6	
		3	1		6	2		
	4		5		7		9	
9				4				5

Trubač Charity Český Těšín, č. 1/13; vydává Charita Český Těšín, Mírová 8, 737 01 Český Těšín, IČ: 6033784, datum vydání 26. 3. 2013; náklad: 350 ks; evidenční číslo MK ČR E 20242; redakce: Adéla Biedravová, Andrea Branná, Martin Hořínek

Neoznačené příspěvky a fotografie pochází z archívu Charity Český Těšín.

Partnery Charity
Český Těšín jsou:

ROVA PODLAHY s. r. o.